

han, naar han dog ikke havde villet tage med til Bøstrup, burde være bleven hjemme.

Han var glad, da Gudstjenesten omsider var forbi, saa han kunde slippe ud. Skamfuld og ærgerlig tilmode skyndte han sig hjemad. Han følte sig inderlig flov ved dette Resultat af sin første Kirkegang og lovede sig selv ikke at omtale den for nogen.

Af Trang til at forkorte Tiden, indtil Hofjægermesterens kom tilbage, gik han ind til Forvalteren for at sludre lidt ved en Pibe Tobak. Blandt de landlige Vaner, han havde lagt sig til her paa Kærsholm, var ogsaa Smagen for lange Piber med store Hoveder, der kunde ryge en Timestid uden at omstoppes. Han havde et saadant Dampapparat hængende inde i Forvalterstuen, hvor han stadig tilbragte en Timestid om Middagen.

„Sig mig, hvad er det, De har at udsætte paa Pastor Blomberg?“ spurgte han, da de en Tid havde snakket om andre Ting.

„Jeg?“

„Ja, jeg synes at huske noget om, at De engang fortalte en Ondskabsfuldhed om ham.“

Forvalteren grinede i sit krøllede Skæg.

„Gud bevare min Mund for at sige noget om Hs. Ufejlbarlighed! Jeg er da ikke tosset.“

„Ja, De sagde nu noget alligevel.“

„Naa, jeg kan maaske ha'e undret mig lidt over, at han saadan kan la' sin gamle Fa'er gaa og spasere for Lud og koldt Vand.“

„Lever Pastor Blombergs Fa'er?“

„Det gør han nok. Ovre paa Sælland et Sted. Og han skal nok være næsten som et Fattiglem at regne. Baade luset og fnattet. — Jeg synes nu, at Blomberg godt kunde ta' ham til sig og gøre lidt for ham i hans Alderdom.“